

гато на пукъ на султанскитѣ войски, които били дрипави. Конетѣ имъ били яки, охранени, — за редницитѣ разноцвѣтни, а за голѣмцитѣ — бѣли атове (жребци), които играели като змѣве.

Теглото на народа.

Брѣкнахме на други мѣста въ библиотеката, дето се пазятъ старовремски рѣкописни писма, останали и писани отъ мъже и жени. Отъ писаното въ тия писма до роднини и приятели узнаваме теглото на народа. Цѣли 15 години (отъ 1792 до 1807 г.) въ българскитѣ земи имало голѣми размирици и народътъ бивалъ ограбванъ. Цвѣтущи градове, богати села и манастири бивали разрушавани, а жителитѣ имъ се разбѣгвали по разни мѣста, а най-вече изъ балканитѣ, дето живѣли въ хижи и горски колиби. Турскитѣ чифлици запустявали, а тѣхнитѣ стопани — агитѣ и беювитѣ ги напушвали. Презъ тѣзи времена се явявали болести, па настѣпвалъ и голѣмъ гладъ. Най-много върлувала чумата, която турскитѣ войски донасяли отъ Арабия, Египетъ и други далечни страни. Умирали стари и млади. Хиляди трупове на умрѣли лежали по цѣли седмици непогребани. Живитѣ не смѣли да се доближатъ до тѣхъ, защото болестъта ги хващала. Турцитѣ не бѣгали отъ градоветѣ по горитѣ, и затова чумата най-много тѣхъ морила. Цѣли челяди турци съ харемитѣ загивали и родътъ имъ се изгубвалъ. За да не вонятъ труповетѣ по кѣшитѣ и улицитѣ, турцитѣ забирали най-здравитѣ българи и насила ги карали да закачатъ съ ченгели труповетѣ, да ги хвърлятъ въ нѣкои трапища, дето ги поливали съ газъ, лой, развалено масло, посипвали слама и